

červen 2021

párek

párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.

č. 6, 2021

ročník XXI.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček

Anežka Chudejová

korektury: Jana Martiníková

email: parek.kmo@gmail.com

1 **let**
KNIHOVNY !!!

menu

Entrée	4
Recenze:	
Holky to někdy nemaj lehký	5
Tkaničky	7
Vladimír Beneš - mé cesty do hlubin mozku	10
Japonská literatura	12
Malá ochutnávka z knižních novinek	
hudebního oddělení	23
Tipy z dětských knihoven	29

entrée

Nejprestižnější literární cena Magnesia Litera byla vyhlášena 8. 6. 2021. Která česká kniha z covidového roku 2020 se stala podle odborníků tou nejlepší? Shakespearova Anglie od fenomenálního Martina Hilského, jednoho z největších znalců W. Shakespeara a jeho doby na světě. Je tak trochu paradoxní, že toto monumentální dílo se stalo Knihou roku, přestože ve své kategorii Naučná kniha roku nevyhrálo. Literu za prózu získal Daniel Hradecký s knihou Tři kapitoly, dětskou knihou roku se stali Safíroví ledňáčci a Glutaman od Bogdana Trojaka (psali jsme o ní v minulém čísle Párku). Za zmínku stojí třeba kniha roku, kterou vybírají sami čtenáři. Kosmas Cenu čtenářů získala dětská fantasy Já, Finis, vydaná vlastním nákladem Václava Dvořáka. Nejlepší blog roku je Městské policie Přerov, což by určitě nikdo nečekal.

Kompletní nominace a vítěze všech kategorií naleznete na stránkách magnesia-litera.cz

Bohdan BoboKing Volejníček

Holky to někdy nemaj lehký

R. Honzák, A. Večeřová Procházková, K. Mandausová

text: Irena Šťastná

Kdo to má lehký?

Kniha o dvě stě padesáti stranách *Holky to někdy nemaj lehký* vyšla v nakladatelství Mladá fronta. Novinářka Klára Mandausová vede rozhovor s Radkinem Honzákem. Není to však obvyklé kladení otázek renomovanému psychiatrovi. Jde o vtažení obou aktérů do hry. Pan Honzák často vrací otázky v obměně nazpět, a tak se ve svižném tempu odvíjí paralelní příběh obou osob. To je však jen jedna vrstva publikace. Tu další považuji za naléhavější a čtenáře více obohacující, už proto, že proniká mnohem hlouběji a dotýká se v některém z aspektů každého z nás.

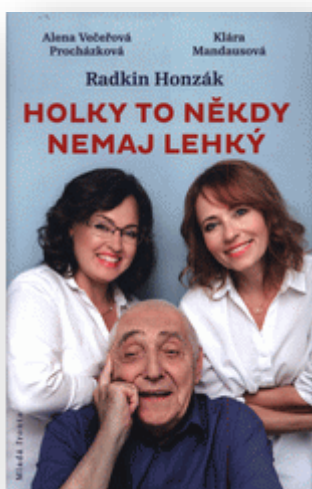
Panická ataka, závislost na nakupování, pečovaný jedináček v dospělosti a jeho zdegenerovaný pohled na potřeby své či druhých. Nebo taky alkohol u ženy a matky dětí, který nejprve odvádí pozornost a odlehčuje bytí, následně likviduje vše kolem eruptivní silou.

Kniha předkládá deset příběhů žen, jež pod změněnými jmény ukazují detaily ze svých životů v kontextu uvedených problémů nemalého rozsahu. Podobu kazuistik upravených pro laickou veřejnost dává všem deseti příběhům komentář psychoterapeutky Aleny Večeřové Procházkové. Rozsáhle dává do souvislostí důsledky i příčiny potíží, do

nichž se deset vybraných žen dostalo.

Právě tyto rozборы považuji za největší ceninu celé knihy. Jsou citlivě podané a přesto dostatečně usvědčující, kdo, co a proč za jednotlivosti může a rovněž jsou navigující, ponoukají, jak potíží obdobného druhu předejít. To může být pro mnohé čtenáře nápomocné a návodné. Už jen proto, že ani v České republice není ještě zcela bez tabu téma psychoterapie a mnozí lidé se o podobných věcech obávají hovořit, ať už před blízkými, či před svým lékařem.

Polemizovat lze nad názvem knihy, který je přece jen až příliš popularizační a mírně zavádějící. Doporučuji však nenechat se odradit, uvnitř se skrývá cenina, která může mnoha lidem pomoci. Anebo jim alespoň ulehčit, vždyť i mnozí blízcí, kteří jsou do podobných závislostních jednání zataženi bez vlastního přičinění, dokážou někdy zvrátit cestu nemocného k tragickému konci už jen tím, že včas problém rozpoznají. Kniha Holky to někdy nemaj lehký je v Knihovně města Ostravy k dispozici v jedenácti exemplářích.

HONZÁK, Radkin. Holky to někdy nemaj lehký

Praha: Mladá fronta, 2019. 249 stran

Tkaničky

Domenico Starnone

text: Bohdan BoboKing Volejníček

„Jestli ty jsi na to zapomněl, vážený pane, tak já ti to připomenu: jsem tvoje manželka. Víím, že kdysi se ti to líbilo, a teď ti to zničehonic vadí.“ Už úvodní věta, ze které doslova číší emoce ženy vytočené na maximum, čtenáři naznačí, jaký příběh může očekávat, potažmo i jakým směrem se bude asi ubírat. Rodina, děti, láska, ale především pomíjivost toho všeho „šťastného a úžasného“ s tím spojeného, které se časem změní na ubíjející povinnosti, všednost, stereotyp.

To je námětem knihy „Tkaničky“ (orig. Lacci, 2014) italského autora Domenica Starnoneho (*1943). V rodné Itálii patří k velkým pojmům literatury, u nás je ale tato útlá kniha jeho prvním setkáním s českým čtenářem. Ale možná to tak úplně pravda není. Zní to na první pohled nelogicky, buď už tady něco vydáno bylo, nebo ne, ale na „druhý“ pohled to tak vypadat nemusí. Podle odborné veřejnosti je to totiž Starnone, kdo se skrývá za fenoménem jménem Elena Ferrante, tajemnou autorkou slavné tetralogie „Geniální přítelkyně“, která od roku 2011 fascinuje evropské čtenáře, a to včetně českých.

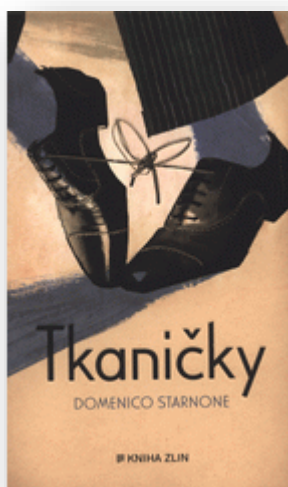
„Tkaničky“ nejsou vlastně zcela klasickým románem. Jsou to ve své podstatě tři monology základních „jednotek“ rodiny – matky, otce a dětí. Jedna rodina, ale tři rozdílné pohledy na její fungování, nebo spíše nefungování. Spouštěčem krize není nic jiného, než manželova nevěra. Jak už naznačuje ukázka prvních vět, je to monolog Vandy, manželky, kterou po dvanácti letech opustil její manžel kvůli mladší a krásnější, jak jí to připadá. Možná až triviální záležitost, ale příběh se odehrává v 70. letech minulého století, kdy v silně katolické Itálii rozvod ještě zcela běžnou záležitostí nebyl. Je to silně emotivní monolog plný slz a beznaděje, který se ale postupem času mění na vztek až nenávisť. Nejen že se Vanda cítí zrazená, ale vlastně zničená, ekonomicky, psychicky, jakoby zcela vymazaná z historie muže, který jí před lety slíbil lásku a věrnost, založil rodinu, zplodil s ní dvě děti, plánoval budoucnost atd. A právě děti se stanou tím „prostředkem“, kterým se mu snaží co nejvíce ublížit. V druhé části je to vyprávění Alda, které určitě čtenáře překvapí. Jednak tím, že se odehrává o padesát let později, kdy je už staříkem, a pak proto, že žije s Vandou, svojí ženou. Právě přijeli z dovolené a jsou zděšeni, poněvadž mají vykradený a zcela zničený byt. A jak se se slzami a vztekem probírají troskami svého majetku, vzpomínkami na svůj život, Aldo nám začíná vyprávět svoji verzi tehdejšího odchodu od rodiny, možná bychom mohli říci spíše obhajobu.

Není to překvapivě příběh, ve kterém by se jasně definovalo, kdo je „hodný“ a kdo „zlý“. Což nejlépe dokazuje poslední část, ve které mluví po letech jejich děti a čtenář je v závěru šokován jejich názory a reakcemi.

Stanone napsal příběh, který je důkazem toho, že city a láska jsou v přímém kontrastu s logikou a sny. Kniha je nejen příběhem o jednom z mnoha zpackaných vztahů, ale příběhem o beznaději, o neřeši-

telnosti. Buď půjdeš za svým snem a štěstím a budeš v očích okolí „svině“, nebo budeš po zbytek dní hrát pro okolí poctivého a věrného, ale ve své podstatě jen budeš „opatrnější“, hlavně ale ne šťastný. Obdobně jako ve slavné knize „Madisonské mosty“, ani zde není příběh obžalobou něčích slabostí, ale vypráví o bezvýsledné rozepři mezi emocemi a povinnostmi.

V překladu Alice Flemrové vydalo nakl.Kniha Zlín, 2019.

**STARNONE, Domenico. Tkaničky.
Praha: Kniha Zlín, 2019. 124 stran**

Vladimír Beneš - mé cesty do hlubin mozku

Martin Moravec

text: Irena Šťastná

Lov brouků, tenis a špičková neurochirurgie jsou třemi stěžejními koníčky prof. Vladimíra Beneše (nar. 1953), přednosty neurochirurgické kliniky Ústřední vojenské nemocnice v Praze. Rodinná linie se pne mezi stejnojmenným otcem (nar. 1921), který u nás neurochirurgii založil, a stejnojmenným synem (1979), rovněž neurochirurgem působícím v Liberci.

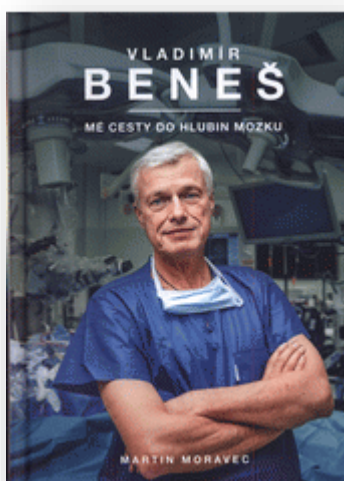
Kniha *Mé cesty do hlubin mozku* je rozhovorem novináře Martina Moravce s Vladimírem Benešem. Jde o výsledek více než roční práce a scházení se. Vzniklo tak šest tematických kapitol o pacientech, doktorech, etice v medicíně, životě, mozku a životě v medicíně.

Proč je box nejhlupejším sportem světa a v Americe jsou vývojově dále nejen proto, že hlavičkování fotbalistů – dětí je přísně zakázáno? Jak si stojí české zdravotnictví ve srovnání s Japonskem a Afrikou a proč je zrovna Velká Británie nejméně doporučovaným místem pro léčbu nádorů mozku? Jak se může stát, že si vysoko v čínských horách postavíte spolu s Oldřichem Kaiserem stan na hrobě a domorodci vás proto vypro-

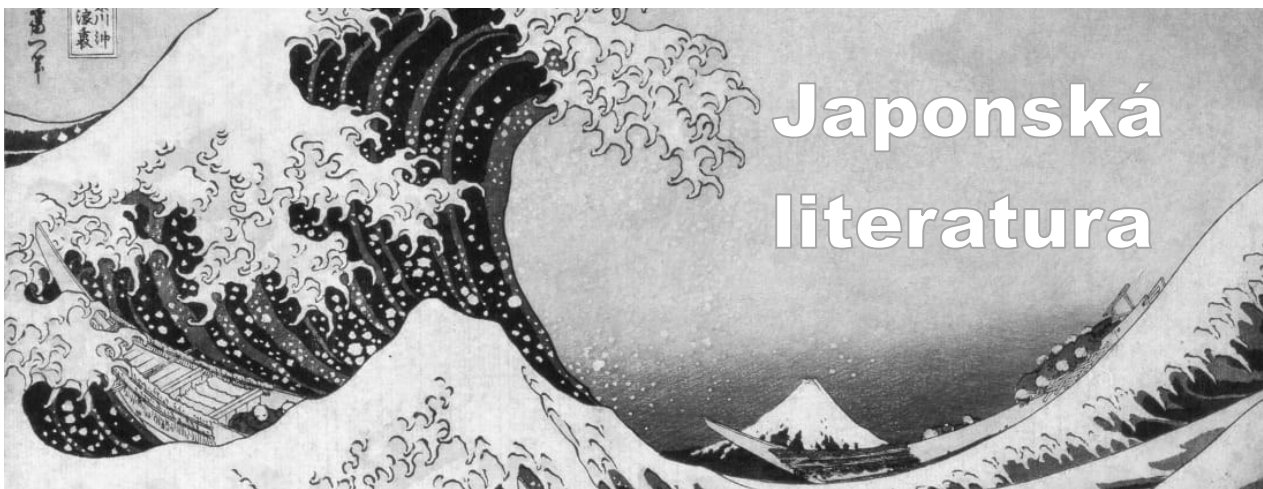
vodí až na autobus, aby měli jistotu, že zmizíte z jejich dosahu? Je anebo není jasná příčina vzniku mozkových nádorů a jak se ohlašují? Jaký je to pocit, dostávat výprasky plastovou paličkou na řízky? Proč ležel Ariel Šaron osm let v kómatu a v čem je podobnost s Michaellem Schumacherem?

Pokud bažíte po vědomostech týkajících se podobných otázek, tři sta stran publikace vám dodá uspokojivé informace. Spolu s nimi dostanete i obraz špičkového lékaře, který má morální kredit, jasno v mnoha otázkách týkajících se víry, vědy, smrti a zejména pokory.

V Knihovně města Ostravy je k dispozici dvanáct exemplářů knihy a audio verze čtená Jiřím Langmajerem.

BENEŠ, Vladimír. Vladimír Beneš : mé cesty do hlubin mozku. Praha: Martin Moravec, 2019. 287 stran

Text: Bohdan BoboKing Volejníček

Pod pojmem „literatura ze Země vycházejícího slunce“ si asi většina čtenářů představí jen jedno velké jméno posledních let, které si získalo značný ohlas mezi čtenáři ve světě, tedy i u nás, a tím je spisovatel Haruki Murakami, jenž se proslavil tituly jako „Kafka na pobřeží“, „Norské dřevo“, „1Q84“ atd. Ale japonská literatura není jen Haruki Murakami. Za poslední desetiletí u nás vyšly desítky děl japonských autorů, která chronologicky zabírají celou historii této tvorby, jež mimo jiné má i dva držitele Nobelovy ceny za literaturu. Rád bych vás tedy seznámil s tituly ve fondu KMO, které by vám ukázaly dějiny této mnohdy specifické literatury, založené na jiných společenských, historických či etických hodnotách, než jaké jsou naše evropské, nebo japonskou jedinečnost, jíž jsou animovaná manga.

Význam literatury v historii Japonska je značný, protože na rozdíl od evropského vývoje, který bazíroval na filozofických traktátech a náboženských spisech, japonská kultura neměla tendence se vyjadřovat prostřednictvím filozofie, ale spíše literární tvorbou. Dokonce se tvrdí, že charakter japonštiny je předurčen spíše k poetickému vyjadřování. Z hlediska literární historie se japonská tvorba dělí do pěti historickovývojových etap: na tvorbu nejstarší doby (do konce 8. století), klasickou (9. – 13. století), středověkou (13. – 16. století), předmoderní nebo novověkou (16. – 1/2 19. století) a moderní (1/2 19. století až současnost).

Literatura jako taková přišla do Japonska někdy na přelomu 5. a 6. století z Číny, především s příchodem buddhismu a jeho oficiálním uznáním na japonských ostrovech. Čínština se stala, stejně jako latina v Evropě, jazykem vzdělavců a umění, ale nešla skloubit s japonštinou. Čínština a japonština se od sebe značně liší, a tak čínské písmo nešlo použít pro japonský jazyk. Japonské písmo vzniklo na počátku 9. století. Stejně jako čínské, i ono se píše ve sloupcích shora dolů a postupuje zprava doleva. V japonské próze se tento styl používá dodnes, což určitě vědí hlavně milovníci japonských komiksů manga. Takže začátek knihy je tam, kde naše knihy končí. Od poloviny 20. století se ale povolilo psát i v horizontálních řádcích, zprava doleva. Je tedy nasnadě, že první díla byla napsaná pod silným vlivem čínské lite-

ratury. Tvorba tohoto období je spojovaná s císařským dvorem a zaznamenává orální historii, vyprávěnou profesionálními vypravěči. Obsahovala mýty a pověsti či dějiny jednotlivých vládnoucích rodů. Nemalou roli tu hrál i buddhismus, hlavně texty ze šintoistických klášterů.

Písňe z Ostrova vázek

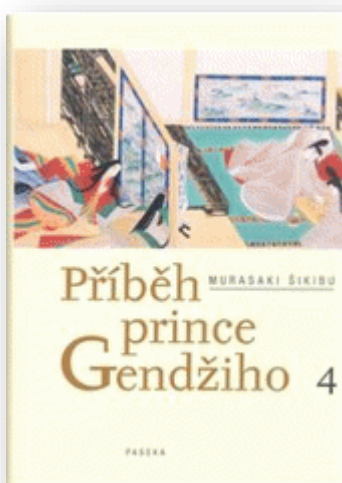
Manjóšú

Verše psané na vodu

Vyřešením otázky písma si následující období zvané klasické (často nazývané i jako doba literatury heianské) dalo za úkol vymanit se z čínského vlivu. Největší vliv na to měl vznik nového císařského sídelního města Heiankjó (Hlavní město klidu a míru), které dnes známe pod jménem Kjóto. V tomto období se také datuje vznik japonské prózy. Určitě překvapující je pro nás fakt, že v tomto klasickém věku písemnictví hrají vůdčí roli především ženy. Vrcholným dílem je román Příběh prince Gen-džiho od dvorní dámy na císařském dvoře Murasaki Šikibu. Toto rozsáhlé dílo je považováno za jedno z nejslavnějších děl japon-

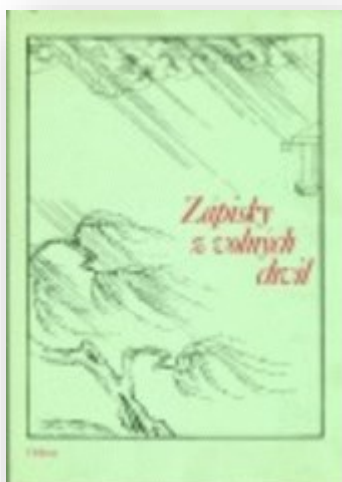
ské historie. K dalším významným autorkám patřily třeba básnířky Izumi Šikibu, Ono no Komači a Sei Šónagon. Velmi populární byla tzv. deníková či zápisníková tvorba. V básních se nejčastěji používala forma zvaná tanka.

Příběh prince Gendžiho

Do slov má láska odívá se

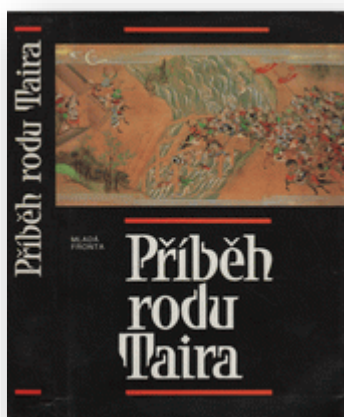

Zápisky z volných chvíl

Závoje mlhy

Středověkou literaturu nejvíce ovlivnila politika, kdy se k moci dostala vojenská šlechta a šógunové, zemí zmítaly války a obecně kultura ustoupila do pozadí. Právě tyto války daly za vznik válečným příběhům zvaným gunki. Vyprávěli je často migrující slepí mniši zvaní biwa hóši, kteří dramatické okamžiky příběhu zdůrazňovali údery do strun loutny. Nejznámějším gunki je Příběh rodu Taira. K nejvýznamnějším výdobytkům středověké japonské literatury patří dramata nó. V tomto období začali pronikat do Japonska Evropané, šířili zde křesťanství a vydali zde i první evropskou knihu v japonštině – Ezopovy bajky.

Příběh rodu Taira

Období předmoderní japonské literatury začíná rokem 1600, kdy v bitvě u Sekigahara vyhrál vojenský rod Tokugawa a získal vládu nad celým Japonskem. Následovalo období dvou set let míru a rozvoje, ale také doba izolacionismu země před zby-

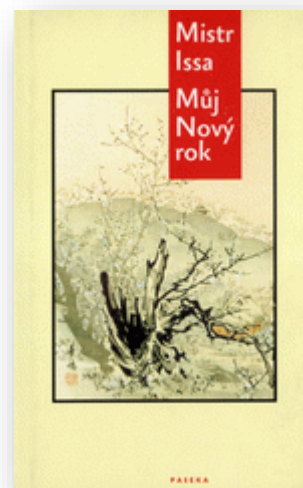
kem světa. Misionáři a křesťanství bylo vypuzeno ze země. Literatura přestala být doménou pouze vyšší šlechty a začala se šířit mezi lid, především do střední, měšťanské třídy. V próze dominovaly novely ikijozša, kde se mistrem stal Ihara Saisaku. Šlo v nich o zachycení prchavosti života a jeho naplnění smyslovými prožitky. Ovšem nejznámějším útvarem tohoto období je poezie haiku, sedmnáctislabičná báseň, která je populární do dnešních dní. Za mistra haiku je považován Macuo Bašó. Třetím významným jménem je dramatik Čikamacu Monzaemon, autor desítek her pro divadlo kabuki či loutkové džóruri.

Měsíce, květy

Největší rozkošnice

Můj Nový rok

Vláda vojenských šógunů skončila jejich svržením v roce 1868, kdy došlo také k obnově císařské moci. Císař se přestěhoval do paláce v Edo, které se přejmenovalo na Tokio (Východní hlavní město), jež je hlavním městem dodnes. Literatuře období od roku 1868 do poloviny 20. století se říká kindai bungaku (literatura nedávné doby). Japonsko se otevřelo světu a začalo se modernizovat. S tím přišel i příliv zahraniční, především anglické literatury. S překlady moderních slov měli Japonci problémy, dokonce se uvažovalo, že země začne psát latinkou. K zakladatelům moderní japonské literatury patří Futabatei Šimei, tvůrce moderních realistických a psychologických románů.

Dva z Tókja

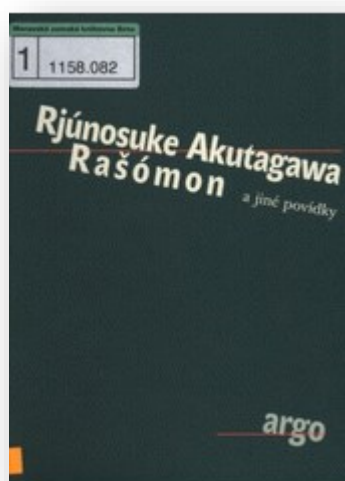

Pět japonských novel

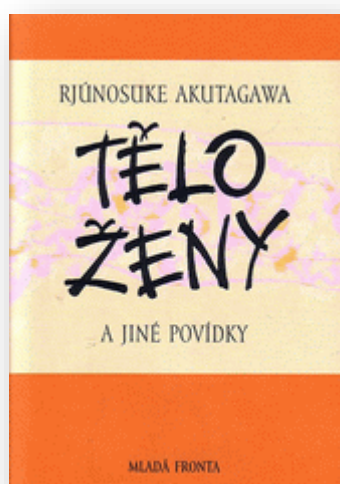

Mnich z hory Kója

Další slavní autoři té doby jsou Soseki Nacume, Rjúnosuke Akutagawa, po němž je pojmenováno nejprestižnější japonské literární ocenění – Akutagawova cena (Akutagawa Rjúnosuke šó), Jasunari Kawabata (nositel Nobelovy ceny za literaturu), Džuičiró Tanizaki, Masudži Ibuse atd.

Rašómon a jiné povídky

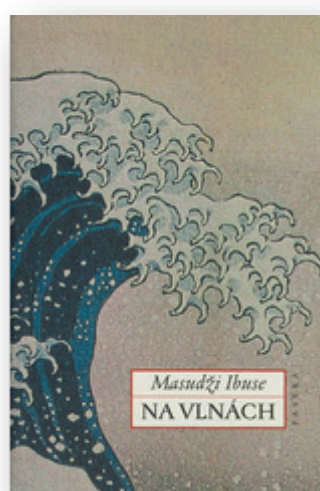
Tělo ženy a jiné pov.

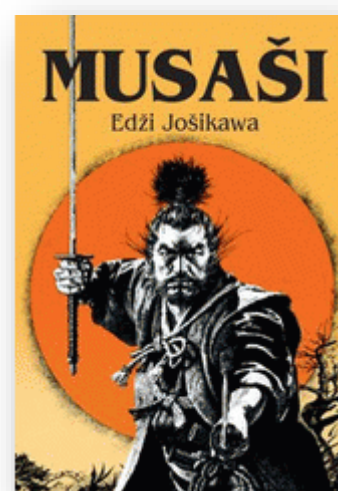
Příběh z dolního města na řece

Deník bláznivého starce

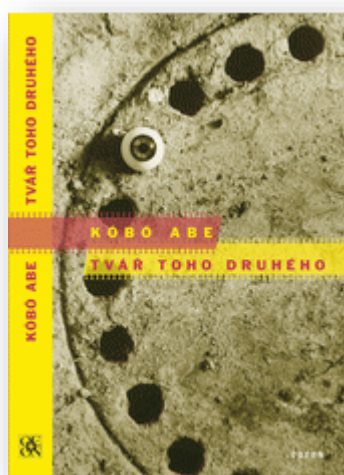

Na vlnách

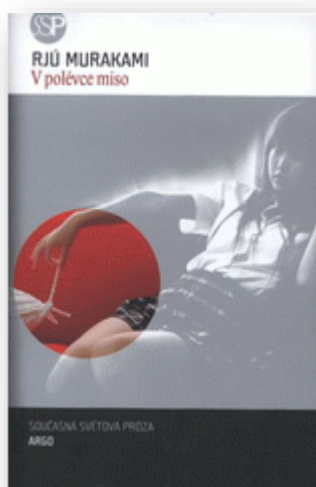

Musaši

Pro moderní současnou literaturu mají Japonci výraz gen-dai bungaku. Tu můžeme časově chápat od druhé světové války dodnes. Po válce, kdy literatura byla podřízena militantním propagandistickým tendencím Japonska, přišla vlna autorů zabývajících se reminiscencemi na válečnou dobu. Konec padesátých let je pak charakterizován odklonem od vzpomínek na válku a nástupem současných témat. Světového ohlasu dosáhla např. díla spisovatele Kóbó Abe. Dalším velkým jménem je Kenzaburó Óe, nositel Nobelovy ceny. Známy je i Jukio Mišima, velmi nadaný autor se silně militantními názory, jež ho dovedly v roce 1970 až k rituální sebevraždě seppuku, u nás většinou známé jako harakiri. Sebevraždou vyřešil svůj život o dva roky později také první držitel Nobelovy ceny za literaturu Jasunari Kawabata.

Tvář toho druhého

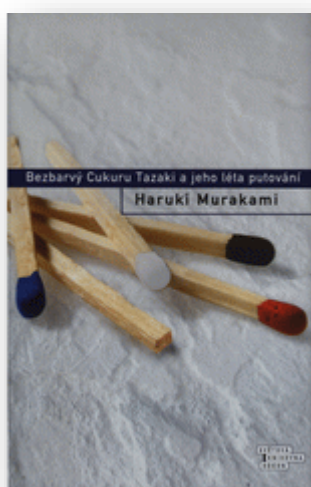

V polévce miso

Pohřbení ve snu

Nejznámějším jménem současné japonské literatury je Haruki Murakami, věčný čekatel na Nobelovu cenu. Ale samozřejmě není to jediný písíčí autor. Další jména jako Jasutaka Cucui, Rjú Murakami, Kodži Suzuki aj. najdete v našem výběru.

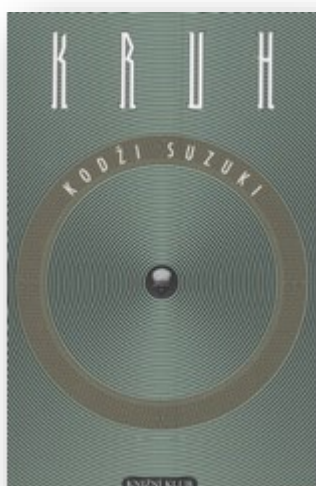
Bezbarvý Cukuru Tazaki a jeho léta putování

Norské dřevo

Kočka na cestách

Kruh

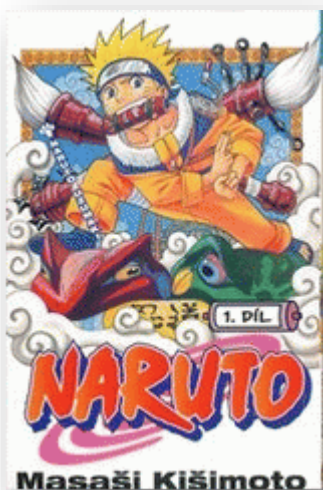

Konec stříbrného věku

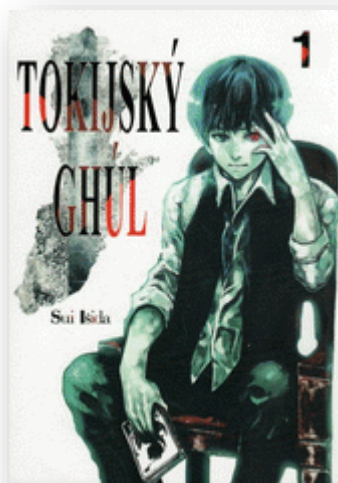

Soukromá záležitost

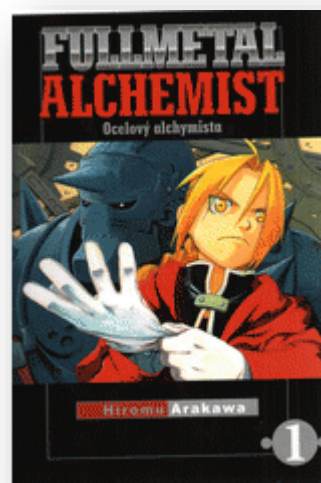
Specifickou kategorií jsou japonské komiksy zvané manga. Jejich rozmach začal po druhé světové válce a dnes se odhaduje, že 40% všech vydaných knih v Japonsku jsou právě tato manga. Je jich několik druhů, čtou je malé děti, ale ještě více mládež a dospělí, najdete v nich všechny možné žánry, které si jen dokážete představit. Tento fenomén dorazil už i k nám a na našem trhu už jsou stovky těchto komiksů. Naši nadšenci vydali vlastní antologii českých manga pod názvem Vějíř. Ovšem jen v Japonsku vydaná manga jsou ta skutečná, vše ostatní jsou jen napodobeniny.

Naruto

Tokijský ghúl

Fullmetal Alchemist

Ve fondu KMO se nachází přes 550 titulů japonských autorů.
Jejich seznam najdete na odkazu níže.

Vše Autoři Název Téma

"japonská tvorba"

pouze knihy

Hledat

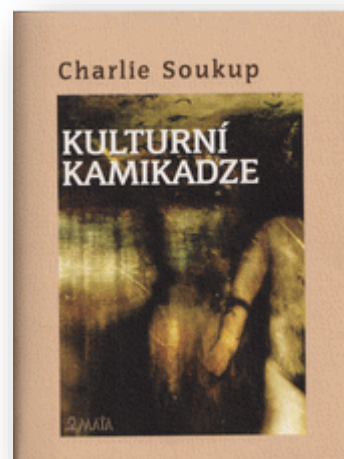
Malá ochutnávka z knižních novinek hudebního oddělení

text: Jana Martiníková

Charlie Soukup

Kulturní kamikadze

Souborné vydání písňových textů undergroundového písničkáře a básníka Charlieho Soukupa (*1951) v nakladatelství Maťa je nenápadnou, takřka kapesní knížečkou. Když jsem ji namátkou otevřela a četla, můj první dojem byl mírně řečeno rozpačitý.

Když večer den se schýlí / zalezem pod peřiny / táto dlouho nezívej / dobrou noc – odpočívej

Než jsem stačila zakroutit hlavou nad banalitou těchto rýmovánek, do-

stala jsem spásný nápad. Každá píseň má přece i hudební složku. A protože v hudebním oddělení knihovny máme také Soukupovo CD „Radio“ z roku 2012, sáhla jsem po něm. A brzy jsem litovala, jaká je škoda, že toto knižní vydání není doplněno nahrávkou. Vždyť písňové texty patří neoddělitelně k té druhé, hudební a také interpretační polovině písně. Bez ní jim něco chybí.

V hlubokém stínu noci

potkal jsem kreaturu moci

ta zrůda měla lidskou tvář

Já začal jsem se potit

že by mě mohla chytit

ze sna mě vzbudil vlastní pláč

ta zrůda měla lidskou tvář

Samozřejmě, Soukupovy texty je třeba vnímat s ohledem na dobu, ve které vznikaly. Jak o něm řekl další undergroundový písničkář Svato-pluk Karásek: „Jeho písně jsou svědectví. Svědčí o postoji hrstky lidí v Čechách za vlády totality.“ A nutno přiznat, že Soukupův hlas doprovázený kytarou dodává textům nový rozměr. Místy až hypnotický, jindy hravý, plný ironie, vysmívající se nesmyslnosti světa, provokující konzumní společnost.

Vepřo knedlo zelo

sádlo

večeře

Nažerem se

přežerem se

poserem se

Kromě devětadvaceti písňových textů a čtyř básní obsahuje kniha také poměrně rozsáhlou část nazvanou Doprovodné texty. Tu tvoří články, eseje, zamyšlení a vzpomínky několika osobností, včetně už jmenovaného Svatopluka Karáska nebo např. Ivana Martina Jirouse, který v článku „Kulturní kamikadze Charlie Soukup“ říká: „*Soukup patří k lidem, kteří moc provokují svou jinakostí. Protože jinakost, různorodost a pestrost lidí, která je známkou nepřeborné bohatosti života, je v přímém protikladu k moci, která usiluje o stejnost, o uniformitu.*“

Nakladatelství Maťa patří dík za zajímavý vydavatelský počín a vás zvu ke čtení a nejlépe zároveň i k poslechu.

Tomislav Vašíček

Klavír vypráví

Co by se stalo, kdyby klavír začal vyprávět? Bylo by to asi zvláštní, originální a určitě zábavné.

„Podívejte se na mě. Jsem opálenější než Afroameričan, mám tři nohy, elegantní sexy tvary, lesknu se, až blejskám. Zubím se na vás řadou bělostných zubů, které odvádějí pozornost od těch černých, co taky mám. Měřím dva metry,“ představuje se čtenářům klavír značky Bechstein na

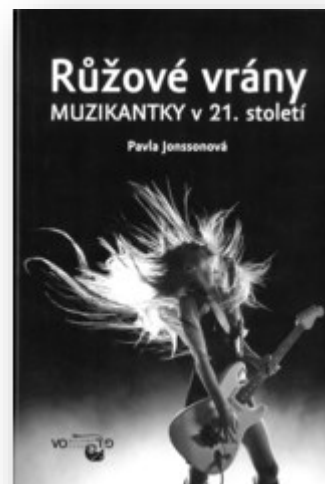
začátku útlé knížky Tomislava Vašíčka. A protože jde o knihu vzpomínkovou, klavír nás nechá nahlédnout do vlastních zážitků i příběhů těch, kteří na něj hráli. Ve zkratce nás provede osudy hned několika generací, od té poválečné až po současnou. Vyprávění je stejně pestré, jako život jeho autora - hudebníka, skladatele a producenta, který byl v 50. letech zpěvákem a lídrem první československé rokenrolové kapely Sputniki, v roce 1968 emigroval do Rakouska a před pár lety vstoupil v Praze do rokenrolové síně slávy. V otcových „hudebních šlépějích“ kráčí dnes i dcera Caroline, úspěšná muzikálová zpěvačka, a zdá se, že blízko k hudbě mají i vnoučata.

Rodinný klavír, součást jedné pražské a posléze i vídeňské hudební domácnosti, vypráví poutavě o dobách dobrých i zlých. Třeba o cestě do poválečné Prahy: *„Čím více jsme se blížili k cíli naší cesty, tím víc se naše okolí rozjasňovalo. Později jsem pochopil, proč se tu zpívalo „zemský ráj to na pohled“. Obzvláště to platilo v oné době, kdy zbytek Evropy se topil ve zříceninách. Tyto válečné zříceniny se neprojevovaly tak jako jinde navenek, o to zhoubnější byly v duši zdejších lidí.“* Nebo vtipně poznamenává o době po roce 1948: *„Čas ubíhal a rok od roku se projevoval nedostatek občanů pilných, a tak nebylo co spravedlivě rozdělovat. To, co bylo rozděleno, chátralo, měnové reformy nepomáhaly a ani ti podezřelí bývalí buržousti nasazení do výroby už to nevytrhli. A ještě k tomu, 10 let po Vítězném únoru přišel Rock'n'Roll!“* Rokenrol je pro Tomislava Vašíčka určitě „srdeční záležitostí“. Ústy svého klavíru se vyznává: *„Pro nás to byl výraz upřímného a srozumitelného muzicírování bez virtuózního exhibicionismu a křečovitého úsilí vymyslet něco nového.“*

Zajímavou součástí knihy jsou i fotografie, ale především milé a vtipné ilustrace karikaturisty Josefa Stehlíka.

Pavla Jonssonová

Růžové vrány

Když slyšíte dobrou hudbu, zabýváte se tím, jestli ji složil muž nebo žena? Myslíte si, že ženy by se měly vědomě snažit vytvářet něco speciálně ženského, co se bude od mužské tvorby odlišovat? Že tohle vlastně neřešíte? Vidíte, a někdo si dá tu práci a napíše na takové téma celou knihu.

Pavla Jonssonová je hudebnice a skladatelka (dívčí kapely Dybbuk a Zuby nehty), přednáší na Anglo-americké vysoké škole v Praze a věnuje se problematice subkultur a genderu. Mezi její publikace patří např. monografie „Devět z české hudební alternativy osmdesátých let“.

Kniha „Růžové vrány“ má podtitul Muzikantky v 21. století. Nejedná se však o ucelenou studii, nýbrž o velmi pestrou mozaiku, složenou z dvaceti rozhovorů. Samotná autorka o knize říká: „Vznikla, abychom si mohli přečíst názory současných československých alternativních hudebníků a mohli poznat jejich svět. Výběr je čistě osobní, založený na prostém základu: jde o nezávislé muzikantky, které si stojí za svými výtvory.“

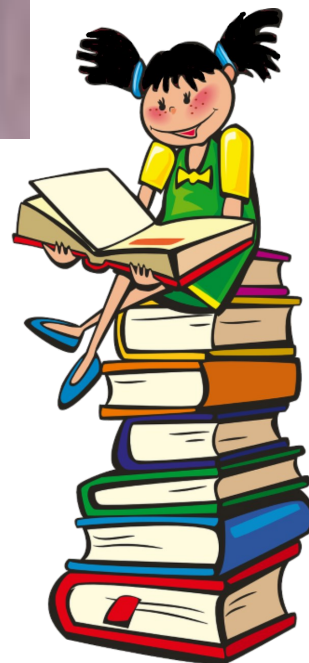
Výhoda takto pojaté knihy spočívá v tom, že čtenář si může podle svého zájmu vybrat, které rozhovory si přečte a kterým svou pozornost

věnovat nebude. Ale zároveň je tu také možnost „rozšířit si obzory“ – většina z nás ví, kdo je Iva Bittová, Lenka Dusilová nebo Radůza, ale některá jména, jako např. Marka Míková, Stinka, Krystyna Skalická nebo skupina Gaia Mesiah asi nebudou povědomá úplně každému. A protože se rozhovory dotýkají profesního i soukromého života muzikantek a nechávají je vyjádřit se k zajímavým tématům, určitě stojí za přečtení.

Za slabší stránku publikace považuji fakt, že mnohé otázky se ve stejném znění stále opakují, takže postupně vzniká dojem, že čteme výsledky jakési ankety. Navíc mi některé připadají návodné, tedy takové, které se snaží už předem nasměrovat dotazovaného k odpovědi, jakou bychom rádi slyšeli... *„Měly by ženy vědomě usilovat o vlastní hudbu, nenapodobovat mužské vzory?“* *„Tisíce talentovaných děvčat studuje hudbu a pak většinou někam zmizí. Čím myslíš, že to je?“* Ale musím říci, že většina odpovědí na tyto otázky mě příjemně překvapila! Zkrátka, silné osobnosti se jen tak „postrkovat“ nenechají. Posuďte sami a knížkou si zalistujte!

Tipy z našich dětských knihoven

Několik zajímavých tipů z produkce dětských knih, které jsou ve fondech KMO, nám opět představí Denisa Hrubá.

Měsíční zrnko

Katarína Macurová

Víte, kdo je Nola a Tula? Ne?! A co je pravé přátelství? Tak to se rychle pusťte do čtení knihy Měsíční zrnko.

Nola a Tula jsou sestry, které si svěřují i ta nejtajnější přání. Ovšem nejsou to obyčejné holčičky. Sestry patří do druhu Košíkovců. Co to je? Košíkovci jsou čtyřnozí tvorové, kteří mají na zádech košík, ve kterém nosí nejrůznější rostliny a přenášejí je z místa na místo a také si

je vzájemně obdivují. Ovšem Nola a Tula se liší tím, že v košících ne-
nosí rostliny, ale kamínky a nejrůznější jiné předměty.

Jednoho dne se Nola svěří Tule s přáním nést ve svém košíku
Měsíc. Podaří se jí to? Nepředbíhejme.

Pro děti 6-9 let

Zachariáš a tajemství stříbrných tenisek

Eva Hotovcová a Radka Bláhová

Myslíte si, že znáte Prahu tak dokonale, že byste mohli dělat prů-
vodce? Tak to vám gratuluji.

Ovšem určitě nedosahujete takových kvalit jako Zachariáš, který dě-
lá průvodce dvojčatům Lí a Rád'ovi. Dvojčata se nově přistěhovala s rodiči
do Prahy a nevědí kudy kam. Navigace v mobilu jim sice poradí, kde se
nacházejí a co zde stojí za památku, ale vše jsou jen suchá holá fakta a čís-
la. U rotundy dvojčata narazí na Zachariáše, místního strašidelného du-
cha, který se nabídne, že je provede po Praze a seznámí je s historií města.
Nevěděli však, že samozřejmostí jeho doprovodu budou i osobní setkání
s duchy různých historických osobností. Tak to je mazec!

Také byste to chtěli zažít? Pak postačí jediné: začíst se do této skvělé
knihy. Určitě se nebudete nudit.

Pro děti 9-12 let

DARUJEME DĚTEM RADOST

RÁD KRESLÍŠ NEBO LUŠTÍŠ?
PŘIJĎ SI V ČERVNU
DO KNIHOVNY VYZVEDNOUT
VESELÉ OMALOVÁNKY
A HÁDANKY.

1 **let**
KNIHOVNY !!!

**„V drobných věcech se spolehni na rozum,
ve velkých věř srdci.“**

Sigmund Freud

100 let
KNIHOVNY !!!